

соціальної інфраструктури;

– недостатній рівень кадрового забезпечення, низька кваліфікація працівників та незадовільні умови праці в галузі;

– низька якість послуг, що надаються населенню цими об'єктами.

Проведений аналіз роботи Тернопільської міської ради свідчить, що адміністративна, економічна, фінансова і податкова децентралізація дали свій позитивний ефект. Водночас, реалізація європейських стандартів та ефективного управління соціальною інфраструктурою повинні ґрунтуватися не на екстенсивному збільшенні обсягів соціальних видатків бюджету та розширенні спектра соціального забезпечення, а на радикальному підвищенні якості та ефективності надання послуг соціальної сфери, створенні та впровадженні правових і організаційних умов недопущення зниження рівня життя населення.

Бібліографія:

1. Розпорядження Кабінету Міністрів України “Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні” від 1 квіт. 2014 р. № 333-р. – Режим доступу: <http://www.minregion.gov.ua/napryamki-diyalnosti/regional-dev/rozvytok-mistsevoho-samovryaduvannya/reformuvannya/proekty-zakonodavchyykh-aktiv/proekty-zakonodavchyykh-aktiv>

2. Проблеми та перспективи управління розвитком соціальної інфраструктури на місцевому рівні. – Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/Monitor/April/7.htm>. 3. Тодосійчук В. Л. Регіональна економіка: підручник / В. Л. Тодосійчук. – Вінниця: ВДАУ, 2008. – 434 с.

3. 17 питань про реформу, або Як відбудеться перебудова системи влади в країні. – Режим доступу: <http://decentralization.gov.ua>

Анна ЗАЗУЛЯК

слухачка магістратури за спеціальністю
«Менеджмент»

(науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Шкільняк М.М.)

РОЛЬ ЕФЕКТИВНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРИВАБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Сучасний стан економічного розвитку України характеризується динамічністю та невизначеністю економічних, політичних та соціальних процесів, що безпосередньо впливають на діяльність підприємства. В

умовах обмеженості фінансових ресурсів всередині країни, політичної кризи, військового конфлікту та обмеження в торгівлі, призводить до обережного ставлення іноземних інвесторів до підприємств України [5].

Зважаючи на всі ці фактори підприємства змушені виважено обирати шлях інвестиційного розвитку та здійснювати пошук ефективного управління інвестиційною стратегією. Як наслідок досить актуальним є проблеми, що пов'язані забезпеченням інвестиційної привабливості компаній [1].

Інвестиційна стратегія являє собою комплекс довгострокових цілей області капіталовкладень та вкладень у фінансові активи, розвитку виробництва, формування оптимальної структури інвестування, а також сукупність дій з їхнього досягнення. Для ефективної реалізації інвестиційної діяльності на підприємстві потрібно чітке уявлення про його загальну стратегію, оцінка обраної стратегії та виявлення в ній «вузьких місць» [4].

Існує два види інвестиційної стратегії. Активна інвестиційна стратегія забезпечує зростання прибутковості до середньогалузевого рівня вкладень та передбачає відбір і реалізацію різних інноваційних проектів. За такої стратегії інвестор оцінює альтернативні інвестиційні проекти, проводить їх техніко - економічне обґрунтування, селекціонує їх, відбирає найперспективніші й формує відповідний інвестиційний портфель. Пасивна інвестиційна стратегія передбачає підтримку незмінного рівня розвитку підприємства. Реалізуючи цю стратегію, інвестор прагне зберегти вже досягнутий ним рівень показників своєї господарської діяльності за рахунок інвестицій [3].

Сьогодні в Україні існує низка причин, які зумовлюють небажання інвесторів вкладати кошти в вітчизняні підприємства: від недоліків національного законодавства та відсутності ефективних механізмів його впровадження до корумпованості владних структур та низької ефективності видів діяльності підприємств.

З огляду на вищезазначене, виникає необхідність у формуванні збалансованої багатовекторної системи діагностики інвестиційної привабливості підприємств, яка визначатиме критерії вибору альтернативних інвестиційних проектів, створить орієнтири розвитку підприємства для підвищення його інвестиційної привабливості, а в основі матиме відповідність інвестиційній стратегії власника вільних грошових коштів.

Визначення інвестиційної привабливості об'єкта господарювання потребує обробки значного масиву інформації, як про зовнішнє так і про

внутрішнє середовище функціонування підприємства. Така особливість обґрунтована високим рівнем ризикованості для інвестора відносно всіх потенційних об'єктів інвестування.

Аналізуючи процес впливу факторів динамічного середовища на інвестиційну привабливість підприємства, можна зазначити, що наявність повної інформації про промисловість, регіон та, особливо, умови господарювання суттєво впливають на показник привабливості підприємства. Досвід роботи з вітчизняними та іноземними інвесторами свідчить, що стратегічного інвестора завжди буде цікавити привабливе підприємство в інвестиційно-привабливій галузі та привабливому регіоні [1].

Розробка і реалізація інвестиційної стратегії підприємства полягає у формуванні довгострокових цілей, які пов'язані з реалізацією мети діяльності підприємства (з позиції суспільства, яка визначається ринком) та отриманні прибутку на тривалий період; у визначенні довгострокових пріоритетів у реалізації цих цілей, черговості їх досягнення і можливих фінансово економічних наслідків для підприємства у випадку відхилень від визначених темпів і пропорцій функціонування основних його систем, а також в обґрунтуванні і виборі методів досягнення поставлених цілей.

Інвестиційна стратегія має наступні складові: визначення мети, цілей та напрямків діяльності підприємства; оцінка та аналіз зовнішнього політичного, правового та економічного середовища; оцінка переваг та слабких сторін підприємства; аналіз стратегічних альтернатив; вибір стратегії і планування її реалізації.

У діяльності та розвитку підприємств інвестиційна стратегія відіграє значну роль:

- забезпечує механізм реалізації перспективних планів підприємства;
- дає змогу реальної оцінки інвестиційних можливостей підприємства, забезпечення максимального використання його внутрішнього потенціалу та можливості активно маневрувати інвестиційними ресурсами;
- надає можливість швидкої реалізації перспектив підприємства;
- сприяє мінімізації негативних наслідків, які склалися в результаті шкідливого впливу зовнішнього середовища на діяльність підприємства;
- відображає переваги підприємства в інвестиційній діяльності перед його конкурентами;
- забезпечує чіткий взаємозв'язок усіх рівнів управління підприємством;
- є однією з базових передумов стратегічних змін загальної

організаційної структури управління та організаційної культури підприємства [2].

Для ефективної реалізації інвестиційної стратегії потрібно всіма можливими способами нарощувати й підтримувати інтелектуальний потенціал інвестиційної діяльності, стимулювати підвищення його творчої віддачі, реконструювати старий господарський механізм і створити новий, який зробив би процес упровадження науково-технічного прогресу життєво необхідним і тому вигідним [3].

Отже, з врахуванням змін функціонування економік світу та соціуму, залучення додаткових фінансових ресурсів стає важливим напрямком діяльності будь-якого підприємства, основою якої виступає система забезпечення інвестиційної привабливості. Дана система може бути представлена в вигляді набору структурних елементів та взаємозв'язків між ними, основним завданням якої є інвесторо-орієнтовні зміни компанії, що в результаті збільшує грошові потоки суб'єкта господарської діяльності [1].

Інвестиційна привабливість, в свою чергу, виступає мірилом узгодження інвестиційних стратегій інвестора та підприємства. Тому для проведення ефективного оцінювання необхідно чітко розуміти поняття та процедуру визначення інвестиційної стратегії. [6].

Бібліографія:

1. Будяєв М. О. Портфель інвестиційних проектів як базова складова в процесі забезпечення інвестиційної привабливості підприємства / М. О. Будяєв // Молодий вчений.- КНЕУ.- 2016.№7. – с. 9 - 13.
2. Гаврилова Н. В. Фактори підвищення рівня інвестиційної привабливості підприємства / Н. В. Гаврилова // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. - 2013. - Вип. 20(2). - с. 324-330.
3. Конащук В.Л., Ковальова В.Ю. Формування інвестиційної стратегії промислового підприємства / В.Л. Конащук, В.Ю. Ковальова // Економічний вісник ЗДІА. - 2014. №3. - с. 24-29.
4. Тимченко І.О. Вибір оптимальної інвестиційної стратегії підприємства в сучасних умовах господарювання/ І.О.Тимченко, Є.І. Перепека // Економічні проблеми сталого розвитку./За заг. ред.: О.В. Прокопенко, М.М. Петрушенка. – Суми. -2015. - с. 392-393.
5. Форкош Н. М. Особливості та формування інвестиційної стратегії / Н. М. Форкош // Ефективна економіка. – Київ.- 2015. № 9.- с. 32-36.

6. Якимчук Т. В. Методичний підхід до оцінки готовності підприємства до реалізації інвестиційної стратегії / Т. В. Якимчук // Інтелект XXI. - 2015. - № 1. - с. 86-91.

Тетяна ЗАМКОВСЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Шкільняк М.М.)

УПРАВЛІННЯ РЕСУРСНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ В УМОВАХ РЕФОРМИ ТЕРИТОРІАЛЬНО-АДМІНІСТРАТИВНОГО УСТРОЮ

Революцією Гідності, українці, підтвердили, що є європейцями, які сповідують ті ж самі цінності демократії, народовладдя, що й громадяни європейських країн з гідним рівнем життя сучасної людини. У час проголошення Україною євро інтеграційного курсу особливого значення набуває проведення реформи територіально-адміністративного устрою країни. Ще 2014 року було ухвалено базові нормативні документи, окреслено певне бачення реформи територіально-адміністративного устрою та місцевого самоврядування, що й створило передумови для реальних кроків децентралізації. Питання децентралізації — це не збільшення повноваження регіонів, а збільшення повноваження громад.

Головною подією децентралізації 2015 року стало ухвалення 5 лютого 2015 року Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад». Ухвалення Закону дало початок дуже важливому процесу укрупнення базових територіально-адміністративних одиниць в Україні, яких до реформи було надзвичайно багато, але ефективність діяльності органів влади там була низька. Метою об'єднувачого процесу є створення потужних дієздатних громад. Об'єднанні територіальні громади в умовах реформи адміністративно-територіального устрою потребують пошуку і розробки нових наукових підходів до визначення такої складної категорії, як потенціал, що є основою функціонування та розвитку певної території. Формуванню та розвитку ресурсного потенціалу присвячена велика кількість наукових праць та досліджень, що пояснює складність даної категорії. Однак незважаючи на численні дослідження, дане поняття ще недостатньо вивчене як в науковому так і в прикладному аспекті.

У різні періоди часу вивченням проблем ресурсного потенціалу